

οιδεν ὅτι ἀμαρτάνει μεγάλως, οὐ μετανοεῖ, καὶ μένει διὰ παντὸς ἔκποστος τοῦ πατρικοῦ οἴκου, ἔκπίπτει τῆς υἱοθεσίας, καὶ ἀπόλλυται. Ἀρα τὸ ἀμαρτάνειν εἰς τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ ὁμοίως τῷ πρεσβυτέρῳ υἱῷ πολλῷ χεῖρον, ἢ τὸ ἀμαρτάνειν εἰς τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ ὁμοίως τῷ ἀσώτῳ υἱῷ καὶ μετανοεῖν καὶ σώζεσθαι. Τέλειοι δὲ καὶ ἀμωμοί εἰσιν ἐκεῖνοι, σῖτιγες οὐτε εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ ἀμαρτάνουσιν, οὐτε εἰς τὴν ἀγαθωσύνην αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀμφοτέρας τὰς ἀρετὰς τοῦ Θεοῦ ἀγαπῶσι, καὶ γίνονται καὶ αὐτοὶ δίκαιοι καὶ ἀγαθοὶ ὁμοίως τῷ Θεῷ, εἰκόνες τοῦ Θεοῦ ἀμωμοί. Ἐλεος καὶ χρίσιν φέσομαί σοι, Κύριε Ψαλῶ, καὶ συνήσω ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ. Καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ Κυρίου ἔλεος καὶ ἀλήθεια τοῖς ἐκζητοῦσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ καὶ τὰ μαρτύρια αὐτοῦ. Καὶ ὁ μὲν νόμος διὰ Μωσέως ἐδόθη, ἡ δὲ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο.

ΤΡΙΤΗ ΠΑΡΑΒΟΛΗ

Τρίτη παραβολή, ἐκ τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου λαμβανομένη, ἐστὶν ἡ ἔξῆς.

«Ωμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, »οἵστις ἐποίησε γάμους τῷ υἱῷ αὐτοῦ, καὶ ἀπέστειλε τοὺς »δούλους αὐτοῦ καλέσαι τοὺς κεκλημένους εἰς τοὺς γάμους· καὶ οὐκ ἥθελον ἐλθεῖν. Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους »δούλους, λέγων· Εἴπατε τοῖς κεκλημένοις· Ἰδοὺ τὸ ἄριστόν μου ἡτοίμασσα, οἱ ταῦροί μου καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυμένα, καὶ πάντα ἔτοιμα· δεῦτε εἰς τοὺς γάμους. Οἱ δὲ ἀνημελήσαντες ἀπῆλθον, ὁ μὲν εἰς τὸν ἴδιον ἀγρόν, ὁ δὲ εἰς »τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ· οἱ δὲ λοιποί, κρατήσαντες τοὺς δούλους αὐτοῦ, ὕβρισαν, καὶ ἀπέκτειναν. Ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς ὡργίσθη, καί, πέμψας τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, ἀπώλεσε τοὺς φονεῖς ἐκείνους, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐνέπρησε. Τότε λέγει τοῖς δούλοις αὐτοῦ· Ο μὲν γάμος ἔντοιμός ἐστιν, οἱ δὲ κεκλημένοι οὐκ ἦσαν δῖξιοι· πορεύεσθε »οὖν ἐπὶ τὰς διεξόδους τῶν ὁδῶν, καὶ δσους ἀν εὗρητε κα-

»λέσατε εἰς τοὺς γάμους. Καὶ ἐξελθόντες οἱ δοῦλοι ἐκεῖ-
νοι εἰς τὰς ὁδούς, συνήγαγον πάντας, ὅσους εὗρον, πο-
»νηρούς τε καὶ ἀγαθούς, καὶ ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμέ-
»νων. Εἰσελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς θεάσασθαι τοὺς ἀνακειμέ-
»νους, εἶδεν ἐκεῖ ἀνθρώπον οὐκ ἐνδεδυμένον ἔνδυμα γά-
»μου, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἐταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὡδε, μὴ ἔχων
»ἔνδυμα γάμου; Οὐδὲ ἐφιμώθη. Τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοῖς
»διαικόνοις· Δησαντες αὐτοῦ πόδας καὶ χεῖρας, ἀρατε αὐ-
»τὸν, καὶ ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται
»οὐκλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὁδόντων. Πολλοὶ γάρ
»εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.» (Ματθ. κβ'. 2-14.).

Οἱ γάμοι τῆς παραβολῆς ἔχουσιν ὁμοιότητα καὶ ἀνα-
λογίαν πρὸς τὸν γάμον τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων· διότι
ὁ γάμος ἔστι τὸ οὐσιῶδες τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων
συστατικόν, ὅτι δι' αὐτοῦ πληρύνονται οἱ ἀνθρώποι καὶ
συνιστῶσι τὰς πόλεις καὶ τὰς πολιτείας καὶ τὴν βασιλείαν.
Καὶ οἱ γάμοι τῆς παραβολῆς τὸ οὐσιῶδές ἔστι συστατικὸν
τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὅτι δι' αὐτῶν ἀναγεννῶνται αἱ
ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ πληρύνονται οἱ πολῖται καὶ ὁ
λαὸς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο ἡ βασιλεία τῶν
οὐρανῶν ὡμοιώθη ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὅστις ἐποίησε γά-
μους τῷ Γίῳ αὐτοῦ. Καὶ Γίδες μὲν καὶ νυμφίος τῶν γάμων
τούτων ἐννοεῖται ὁ Χριστός, ὁ Γίδες τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος·
νύμφη δὲ ἐννοεῖται ἡ ἐκ τῆς σαρκὸς τοῦ Χριστοῦ πλα-
σθεῖσα ἀρχικὴ Ἐκκλησία, ἥτις ἔλαβε τὸ Πνεῦμα τοῦ Χρι-
στοῦ εἰς ἀναγέννησιν ψυχῶν τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκο-
στῆς. Εἰς τοὺς γάμους τούτους τοῦ νυμφίου Χριστοῦ μετὰ
τῆς νύμφης Ἐκκλησίας κεκλημένοι ἦσαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλ᾽
οὐκ ἦθελον προσελθεῖν καὶ ἀναγεννηθῆναι, διότι οὐκ ἦσαν
ἐπιθυμηταὶ τοῦ κρείττονος. Ἀλλ' οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ Ἀ-
πόστολοι πάλιν ἐκάλεσαν αὐτοὺς μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνά-
στασιν τοῦ Νυμφίου καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνάληψιν αὐ-
τοῦ· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν, προσκεκολλημένοι ὅντες εἰς τὰ
γῆινα, περιεφρόνησαν τὰ οὐράνια καὶ μέλλοντα ἀγαθά, οἱ

δὲ ἔνοχοι τῆς Χριστοκτονίας, ἀγανακτοῦντες ὅτι ἐκηρύττετο ὁ Χριστός, κρατήσαντες τοὺς κήρυκας τῶν γάμων τοῦ Χριστοῦ, ὕβρισαν καὶ ἀπέκτειναν. Τότε ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ ἀπέστειλεν αὐτοῖς τὰ Ρωμαϊκὰ στρατεύματα, καὶ ἀπώλεσαν τοὺς φανεῖς ἐκείνους, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐνέπρησαν. Ἀφοῦ δὲ οἱ χειληγμένοι Ἰουδαῖοι ἐπαθον ἀξια τῆς ἑαυτῶν μοχθηρίας, οἱ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου ἐξῆλθον εἰς τὰ ἔθνη, καὶ συνῆγον ἐντὸς τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας πάντας, ὅσους εὗρον, πονηρούς τε καὶ ἀγαθούς, καὶ ἐπλήσθη δὲ γάμος ἀνακειμένων. Ἀλλ' ἐκ τῶν δεξαμένων τὴν κλῆσιν ὁ βασιλεὺς ποιεῖται ἐκλογὴν, καὶ τοὺς μὲν ἔχοντας ἔνδυμα γάμου, τοὺς φοροῦντας τὴν στολὴν τοῦ Χριστοῦ, τοὺς κεκοσμημένους διὰ τῶν ἡθικῶν ἀρετῶν τοῦ Χριστοῦ, κρατεῖ ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐν τῇ πόλει τοῦ Θεοῦ· τοὺς δὲ γυμνοὺς τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν δεσμεύει χεῖρας καὶ πόδας, καὶ ἀκοντας ἐκβάλλει εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, ἐκεῖ δπου κλαύσουσι καὶ οἰμώξουσιν ἡμέρας καὶ νυκτός, ἥτοι αἰωνίως καὶ ἀτελευτήτως. Ἄρα καὶ οἱ μὴ ἐργασθέντες πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ἐνδύματος τῶν γάμων καταδικάζονται καὶ ἀποκλείονται τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ ἔκεινοι, οἵτινες καλούμενοι οὐκ ἡθέλησαν ἐλθεῖν.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΑΡΑΒΟΛΗ

Τετάρτη παραβολή, ὅμοία πρὸς τὴν παραβολὴν τῶν γάμων, ἐστὶν ἡ παραβολὴ τοῦ μεγάλου δείπνου, ἡν παραλαμβάνομεν ἐκ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, ἔχουσαν ὅδε.

«Ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα, καὶ ἐκάλεσε πολλούς. Καὶ ἀπέστειλε τὸν δοῦλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δείπνου εἰπεῖν τοῖς κεκληγμένοις· Ἔρχεσθε, ὅτι ἡδη ἔτοιμα νέστι πάντα. Καὶ ἥρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες. Ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· Ἀγρὸν ἡγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ ἴδειν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρηγμένον. Καὶ ἔτερος εἶπε· Ζεύγη βιῶν ἡγόρασα πέντε, καὶ ὑπορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρηγημέ-

ενον. Καὶ ἔτερος εἶπε· Γυναικα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ
νδύναμαι ἐλθεῖν. Καὶ παραγενόμενος δὲ δοῦλος ἔκεινος
νάπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. Γότε δργισθεὶς δὲ οἰχο-
νδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· Ἐξελθε ταχέως εἰς τὰς
πλατείας καὶ ρύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ
νάναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσάγαγε ὥδε. Καὶ
νεἶπεν ὁ δοῦλος· Κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τό-
πος ἔστι. Καὶ εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τὸν δοῦλον· Ἐξελθε
νεὶς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμούς, καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν,
πίνα γεμισθῆ ὁ οἶκός μου. Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν
νανδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δεί-
πενου.» (Λουκ. ιδ'. 16-24.).

Τὸ μέγα δεῖπνον τοῦ Θεοῦ παραθέτει πρὸς βρῶσιν τὸν
ἄρτον τῆς αἰωνίου ζωῆς, τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ ἀμνοῦ
τοῦ Θεοῦ, τοῦ αἴροντος τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου. Περὶ
αὐτῆς τῆς βρῶσεως ἐντέλλεται ὁ Χριστός, λέγων· «Ἐρ-
γάζεσθε μὴ τὴν βρῶσιν τὴν ἀπολλυμένην, ἀλλὰ τὴν βρῶ-
σιν τὴν μένουσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἦν ὁ Γίδης τοῦ ἀνθρώ-
που ὑμῖν δώσει.» (Ιωάν. σ'. 27.). Περὶ αὐτῆς τῆς βρῶ-
σεως καὶ ὁ προφήτης Δαυΐδ προεφήτευσε, λέγων· «Φάγον-
ται πένητες καὶ ἐμπλησθήσονται, καὶ αἰνέσουσι Κύριον
οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν, ζήσονται αἱ χαρδίαι αὐτῶν εἰς αἰ-
ώνα αἰώνος.» (ψαλμ. 21.). Ἀλλ' οἱ φίλοι τῆς ἀπολλυ-
μένης βρῶσεως καὶ τῶν γυναικείων ἡδονῶν, οἱ ἀσχολού-
μενοι περὶ τοὺς βόας καὶ τοὺς ἄγροὺς καὶ τὴν γυναικα,
παραιτοῦνται τοῦ θείου δείπνου, διότι οὐ βούλονται ἀνταλ-
λάξαι τῶν οὐρανίων τὰ γῆινα. Οἱ δὲ πτωχοὶ καὶ ἀνάπηροι
καὶ χωλοὶ καὶ τυφλοί, οἱ στερούμενοι τῶν γηῖνων ἀγα-
θῶν καὶ θλιβόμενοι ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, αὐτοὶ δέχονται τὴν
κλήσιν, καὶ προστρέχουσιν εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ
τὸ δεῖπνόν ἐστι μέγα, καὶ ἀπαιτεῖ πολλοὺς συνδαιτυμό-
νας. Ὁ Θεὸς παρατείνει τὸν χρόνον, καὶ καλεῖ τοὺς ἀπαν-
ταχοῦ τῆς γῆς ἀνθρώπους, ἀπειλῶν καὶ ἀποκλείων τοῦ
δείπνου πάντας τοὺς παραιτηθέντας αὐτοῦ χάριν τῆς μα-

ταίας τροφῆς καὶ ἡδονῆς. Οἱ δὲ φοβούμενοι τὴν ἀπειλὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ προσερχόμενοι, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀναγκάζομενοι εἰς τὴν προσέλευσιν· ὅτι οὐκ ἐξ ἐπιγνώσεως τοῦ ἀγαθοῦ προσέρχονται ἔχουσίως, ἀλλὰ φόβῳ τῆς τιμωρίας καὶ ἐξ ἀνάγκης.

ΠΕΜΠΤΗ ΠΑΡΑΒΟΛΗ

Πέμπτη παραβολή, σχετιζομένη πρὸς τοὺς γάμους τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἐστὶν ἡ τῶν δέκα παρθένων, τῶν ἔξι ερχομένων εἰς ἀπάντησιν τοῦ Νυμφίου, ἣν ἴστορεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ὡς ἐξῆς.

»Γότε ὅμοιωθήσεται ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες, λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν, ἔξηλυθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ Νυμφίου. Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι, καὶ πέντε μωραί. Αἵτινες μωραί, λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας ἔχυτῶν, οὐκ ἔλαβον μεθ' ἔχυτῶν ἔλαιον· ναὶ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν. Χρονίζοντος δὲ τοῦ Νυμφίου, ἐνύσταξαν πᾶσαι καὶ ἐκάθευδον. Μέσης δὲ νυκτὸς κραυγὴ γέγονεν· Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται, ἔξερχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἡγέρθησαν πᾶσαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι, καὶ ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν. Αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον· Δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἔλαιου ὑμῶν, ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται. Ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι, λέγουσαι· Μή, ποτε οὐκ ἀρκέσῃ ἡμῖν καὶ ὑμῖν· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας, καὶ ἀγοράσατε ἔαυταῖς. Ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀγοράσαι, ἥλθεν ὁ Νυμφίος, καὶ αἱ ἔτοιμοι εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα. Ὅστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ οἰλοιποί παρθένοι, λέγουσαι· Κύριε, Κύριε, ἀνοίξον ἡμῖν. »Ο δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἄμην, ἀμήν λέγω ὑμῖν· Οὐκ οἶδα ὑμᾶς. Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν τῇ ὁ Γίὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.» (Ματθ. κε'. 1-13.).

Αἱ λαμπάδες τῶν παρθένων ἀναλογοῦσι πρὸς τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν· τὸ δὲ ἔλαιον, δι’ οὗ ἡ λαμπάς καίει καὶ φωτίζει, ἀναλογεῖ πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸν χαρπὸν τοῦ πνεύματος, ἥτοι πρὸς τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγαθωσύνης, δι’ ὃν αἱ ψυχαὶ ὡς λαμπάδες φωτοβολοῦσι καὶ λάμπουσι. Αἱ πέντε φρόνιμοι παρθένοι, ὧν αἱ λαμπάδες ἔχουσιν ἔλαιον, ἐξεικονίζουσι τὰς ψυχάς, αἵτινες φέρουσι τὸν χαρπὸν τοῦ πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ· αἱ δὲ πέντε μωραὶ παρθένοι, ὧν αἱ λαμπάδες οὐκ ἔχουσιν ἔλαιον, ἐξεικονίζουσι τὰς ψυχάς, αἵτινές εἰσι γυμναὶ καὶ ἐστερημέναι τοῦ χαρποῦ τοῦ πνεύματος, τῶν θετικῶν ἀρετῶν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγαθωσύνης, ἔχουσι δὲ μόνον τὴν παρθενίαν, ἥτοι τὰς ἀρνητικὰς ἀρετὰς τῆς τῶν κακῶν ἀποχῆς. Ἀλλά, καθὼς ἡ λαμπάς, ἡ ἔσωθεν καθαρὰ καὶ μὴ ἔχουσα ἔλαιον, οὐδὲν ὠφελεῖ πρὸς καῦσιν καὶ φωτισμόν, οὕτω καὶ αἱ ψυχαί, αἱ ἔχουσαι μόνον τὰς ἀρνητικὰς ἀρετὰς ἀνευ τῶν θετικῶν, ἀνευ τοῦ χαρποῦ τοῦ πνεύματος, οὐδὲν ὠφελοῦνται, μὴ δυνάμεναι ἐξελθεῖν εἰς ἀπάντησιν τοῦ Νυμφίου ἀνευ τῆς λάμψεως τῶν θετικῶν ἀρετῶν, παρ’ οὓς καὶ ἀκούουσιν· «Ἀμήν, ἀμὴν λέγω ὑμῖν· Οὐκ οἶδα ὑμᾶς.» Ή φρόνιμις τοῦ αἰσθητικοῦ νοητικοῦ ἐννοεῖ ὅτι ἡ λαμπάς, ὅσῳ καθαρὰ καὶ ἀν τῇ ἔσωθεν τε καὶ ἔξωθεν, ἀνευ ἔλαιου ἐστὶν ὅλως ἄχρηστος καὶ ἀνωφελής· καὶ ἡ φρόνησις τοῦ λογικοῦ νοητικοῦ ἐπίσης ἐννοεῖ ὅτι ἡ ψυχή, ὅσῳ καὶ ἀν τῇ παρθένος, ὅσῳ καὶ ἀν τῇ καθαρὰ ἀπὸ πάσης κακῆς πράξεως, ἀνευ τῆς ἐκτελέσεως τῶν θετικῶν καθηκόντων καὶ τῆς κτίσεως τῶν θετικῶν ἀρετῶν οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τοὺς γάμους καὶ εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Νυμφίου. Διὸ καὶ ὁ Θεὸς ἐντέλλεται· «Ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ, καὶ ποίησον ἀγαθόν.» Σύναψον τὴν ἀρνητικὴν μετὰ τῆς θετικῆς ἀρετῆς, τὴν καθαρὰν λαμπάδα μετὰ τοῦ ἔλαιου τῆς καύσεως, τὴν παρθενίαν μετὰ τῆς φρονήσεως καὶ οὐχὶ μετὰ τῆς μωρίας. Ή φρόνησις ἐννοεῖ καὶ ποιεῖ τὰ δέοντα ἐν καιρῷ, καὶ χαρποῦται τὴν ἐκ-

τοῦ καιροῦ ωφέλειαν· ἡ δὲ μωρία τὰ ἔγκαιρα οὐ νοεῖ, καὶ παρὰ τὸν καιρὸν ἐπιχειρεῖ ποιῆσαι τὰ δέοντα, καὶ ἀποτυγχάνει, καὶ οὐδὲν κατορθοῖ. Ὁ παρὼν καιρός ἐστι χρήσιμος πρὸς ἑτοιμασίαν τῶν λαμπάδων ἡμῶν, μεθ' ὧν ἐξελευσόμεθα εἰς ἀπάντην τοῦ Νυμφίου, ὅταν ἀκούσωμεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς γυναῖκός· Ἰδού, ὁ Νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἡ ώρα ἐκείνη, τότε καιρὸς ἑτοιμασίας τῶν λαμπάδων οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ καιρὸς τῆς λάμψεως αὐτῶν· καὶ αἱ μὴ ἔχουσαι ἔλαιον λάμψαι οὐ δικούσονται, καὶ αἱ μωραὶ παρθένοι, αἱ κρατοῦσαι αὐτάς, μένουσιν ἔξω τῆς θύρας τοῦ νυμφῶνος, πενθοῦσαι αἰωνίως καὶ κλαίουσαι διὰ τὴν ἑαυτῶν ἀφροσύνην. Μάτην δὲ αἱ μωραὶ παρθένοι ζητοῦσι παρὰ τῶν φρονίμων ἔλαιον, διότι ἡ ἀρετὴ τότε οὔτε δανείζεται, οὔτε μεταδίδοται.

ΕΚΤΗ ΠΑΡΑΒΟΛΗ

“Ἐκτη παραβολή, σχετιζόμενη πρὸς τὴν μέλλουσαν τοῦ Χριστοῦ βασιλείαν, ἐστὶν ἡ τοῦ εὐγενοῦς ἀνθρώπου, ἣν ἴστορεῖ ὁ Εὐαγγέλιος Λουκᾶς, ἔχουσαν ὡδε.

«Ἀνθρωπός τις εὐγενὴς ἐπορεύθη εἰς χώραν μακρὰν ἀλαβεῖν ἑαυτῷ βασιλείαν, καὶ ὑποστρέψαι. Καλέσας δὲ ὑδέκα δούλους ἑαυτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς δέκα μνᾶς, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Πραγματεύσασθε, ἕως ἔρχομαι. Οἱ δὲ πονηταὶ αὐτοῦ ἐμίσουν αὐτόν, καὶ ἀπέστειλαν πρεσβείαν διπίσω αὐτοῦ, λέγοντες· Οὐ θέλομεν τοῦτον βασιλεῦσαι ἐφ' ὑῆμᾶς. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐπανελθεῖν αὐτὸν λαβόντα τὴν ὑβασιλείαν, καὶ εἶπε φωνῇ θῆναι αὐτῷ τοὺς δούλους τούτους, οἵτις ἔδωκε τὸ ἀργύριον, ἵνα γνῷ τίς τί διεπραγμάτεύσατο. Παρεγένετο δὲ ὁ πρῶτος, λέγων· Κύριε, οὐ μνᾶ σου προσειργάσατο δέκα μνᾶς. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Εὖ, ἀγαθὲ δοῦλε· ὅτι ἐν ἐλαχίστῳ πιστὸς ἐγένου, ἵσθι ἐξουσίαν ἔχων ἐπάνω δέκα πόλεων. Καὶ ἦλθεν ὁ δεύτερος, λέγων· Κύριε, οὐ μνᾶ σου ἐποίησε πέντε μνᾶς. Εἶπε δὲ καὶ τούτῳ· Καὶ σὺ γίνου ἐπάγω πέντε πόλεων. Καὶ ἔτερος ἦλθε, λέ-

»γων· Κύριε, ίδοù ή μνᾶ σου, ἥν εἶχον ἀποκειμένην ἐν
»σουδαρίῳ· ἐφοβούμην γάρ σε, ὅτι ἄνθρωπος αὐστηρὸς
»εῖ· αἵρεις ὁ οὐκ ἔθηκας, καὶ θερίζεις ὁ οὐκ ἔσπειρας.
»Λέγει δὲ αὐτῷ· Ἐκ τοῦ στόματός σου κρινῶ σε, πονηρὲ
»νδοῦλε· γέδεις ὅτι ἐγὼ ἄνθρωπος αὐστηρός εἰμι, αἴρων ὁ
»οὐκ ἔθηκα, καὶ θερίζων ὁ οὐκ ἔσπειρα· καὶ διὰ τί οὐκ ἔδω-
»κας τὸ ἀργυρίον μου ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καὶ ἐγὼ ἐλθὼν
»σὺν τόκῳ ἀν ἔπραξα αὐτό; Καὶ τοῖς παρεστῶσιν εἶπεν·
»Ἀρατε ἀπ' αὐτοῦ τὴν μνᾶν, καὶ δότε τῷ τὰς δέκα μνᾶς
»ἔχοντι. Καὶ εἶπον αὐτῷ· Κύριε, ἔχει δέκα μνᾶς. Λέγω
»γάρ ὑμῖν ὅτι παντὶ τῷ ἔχοντι δοθήσεται· ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ
»ἔχοντος, καὶ ὁ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ. Πλὴν τοὺς ἔχ-
»θρούς μου ἐκείνους, τοὺς μὴ θελήσαντάς με βασιλεῦσαι
»ἐπ' αὐτούς, ἀγάγετε ὡδε, καὶ κατασφάξατε ἔμπροσθέν
»μου.» (ιθ'. 12-27.).

Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης ἐξεικονίζεται ἡ σχέσις τοῦ Χριστοῦ βασιλέως πρὸς τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ Ἰουδαίους, οἵτινες ἐμίσουν αὐτόν, καὶ οὐκ ἦθελον αὐτὸν βασι-
λεῦσαι ἐπ' αὐτούς, λέγοντες «οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰμὴ Καίσαρα,» καὶ ἡ σχέσις αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς
καὶ Ἀποστόλους, οὓς καλεῖ δέκα δούλους ἑαυτοῦ, οἷς ἔ-
δωκε δέκα μνᾶς, ἕκαστῳ ἀνὰ μίαν, ἵνα πραγματεύωνται
ἐν τῷ κόσμῳ, ἕως ἐπιστρέψῃ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν
ἔχων τὴν βασιλείαν, ἡς χάριν ἀπέθανε καὶ ἀνέστη καὶ
ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ ἀναμένει, ἕως ἂν πληρω-
θῶσι πάντα τὰ προφητευθέντα, ἕως τοῦ καιροῦ τῆς βασι-
λείας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ή μνᾶ, ἥν λαμβάνει ἔκα-
στος τῶν δέκα δούλων, είκονίζει τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα
καὶ τὴν ἐξουσίαν, ἥν ἔλαβον πάντες ἔξισου μετὰ τὴν ἐκ νε-
κρῶν ἀνάστασιν, καθὼς ἴστορεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης,
λέγων· «Ούσης οὖν ὁψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, τῇ μιᾷ τῶν
»σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἤσαν οἱ
»μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἥλθεν
»οὐδὲν Ἰησοῦς, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰ-

»ρήνη όμων. Καὶ τοῦτο εἰπών, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας »καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐγάρησαν οὖν οἱ μαθηταί, ἵδοντες τὸν Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη όύμων· καθὼς ἀπέσταλχέ με ὁ Πατήρ, κἀγὼ πέμπω όμᾶς. »Καὶ τοῦτο εἰπών, ἐνεφύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε πνεῦμα ἅγιον. Αντινων ἀφῆτε τὰς ἄμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἀντινων κρατῆτε, κεχράτηνται.» (χ'. 19-23.).

Τὸ ἐμφύσημα τοῦ πνεύματος καὶ ἡ ἔξουσία τοῦ κρατεῖν καὶ ἀφίεναι τὰς τῶν ἀνθρώπων ἄμαρτίας, αὗτη ἡ μνᾶ, ἡν ἔλαβεν ἔκαστος τῶν δέκα δούλων, οἵτινες ἀκριβῶς ἦσαν δέκα, δτε ἐδόθη αὐτοῖς· διότι ὁ Θωμᾶς οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὁ δὲ Ἰούδας ἦν ἀποκεκομμένος τοῦ σώματος τῶν Ἀποστόλων ἀπὸ τῆς νυκτὸς τῆς παραδόσεως. Οἱ δέ δέκα δοῦλοι καὶ αἱ δέκα μναὶ περιλαμβάνουσι καὶ πάντας τοὺς διαδόχους τῶν Ἀποστόλων καὶ τῆς ἔξουσίας αὐτῶν διαχειριστὰς ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῶν ἄμαρτωλῶν ἀνθρώπων, ὃν κρατοῦσιν ἡ συγχωροῦσι τὰς ἄμαρτίας. Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ ὁ Κύριος ἐπὶ τῆς γῆς ἔχων τὴν βασιλείαν, πρῶτον καλέσει εἰς λογοδοσίαν πάντας τοὺς διαχειριστὰς τῆς μιᾶς μνᾶς, ἵνα γνῷ τίς τί διεπραγματεύσατο. Ὁ δεκαπλασιάσας τὴν μνᾶν καὶ λαμβάνων ἔξουσίαν ἐπάνω δέκα πόλεων εἰκονίζει τοὺς καλοὺς διαχειριστὰς τῆς ἔξουσίας, διὸ τὴς ἔσωσαν ψυχάς, ἐξ ὃν συγκροτοῦνται δέκα πόλεις· ὁ δὲ πενταπλασιάσας τὴν μνᾶν εἰκονίζει διαχειριστὰς δευτέρας τάξεως, οἵτινες ἔσωσαν ψυχὰς πέντε πόλεων· ὁ δὲ τὴν μνᾶν ἀποκρύψας ἐν σουδαρίῳ, φόνῳ μὴ ἀπολέσῃ αὐτήν, εἰκονίζει τοὺς μηδεμίαν ψυχὴν σώσαντας διὰ τῆς χρήσεως τῆς ἔξουσίας, ἣν ἀνέλαβον, τοὺς μὴ χρησαμένους τῇ ἔξουσίᾳ ἐπὶ σωτηρίᾳ ψυχῶν, ἀλλ’ ἐπὶ τῇ ἔαυτῶν τιμῇ καὶ δόξῃ. Οὗτοι δὲ καὶ καταδικάζονται διὸ ὃν λόγων οἴονται δικαιοῦσθαι, καὶ ἐκβάλλονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἔξωτερον. Μετὰ δὲ τὴν λογοδοσίαν τῶν δούλων καλοῦνται οἱ ἔχθροὶ τοῦ Χριστοῦ ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ κατασφάζονται, καὶ

ἀπόλλυνται κακὴν ἀπώλειαν, διότι παρὰ τὸ δίκαιον οὐχ ἥθελον τὸν Χριστὸν βασιλεῦσαι ἐπ' αὐτούς.

ΕΒΔΟΜΗ ΠΑΡΑΒΟΛΗ

Ἐβδόμη παραβολῇ, ἐμψυχοῦσα καὶ στηρίζουσα τοὺς ἀναμένοντας τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἐστὶν ἡ τοῦ κριτοῦ τῆς ἀδικίας, ἥνδε Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἴστορεῖ, λέγων·

«Ἐλεγεῖ δὲ καὶ παραβολὴν αὐτοῖς πρὸς τὸ δεῖν πάντοτε προσεύχεσθαι, καὶ μὴ ἐκκακεῖν, λέγων· Κριτής τις ἡγέρνεται τινακόλει, τὸν Θεὸν μὴ φοβούμενος, καὶ ἀνθρώπου ἡμὴν ἐντρεπόμενος. Χήρα δέ τις ἦν ἐν τῇ πόλει ἔκεινη, καὶ ἡρχετο πρὸς αὐτόν, λέγουσα· Ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου. Καὶ οὐκ ἥθέλησεν ἐπὶ χρόνον. Μετὰ δὲ ταῦτα οὐεῖπεν ἐν ἑαυτῷ· Εἰ καὶ τὸν Θεὸν οὐ φοβοῦμαι, καὶ ἀνθρώπου οὐκ ἐντρέπομαι, διά γε τὸ παρέχειν μοι κόπον τὴν χήραν ταύτην, ἐκδικήσω αὐτήν, οὐα μὴ εἰς τέλος ἐργομένη ὑπωπιάζῃ με. Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Ἀκούσατε τί ὁ κριτής τῆς ἀδικίας λέγει· ὁ δὲ Θεὸς οὐ μὴ ποιήσει τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ τῶν βιώντων πρὸς αὐτὸν ἥμέρας καὶ νυκτός, καὶ μακροθυμῶν ἐπ' αὐτοῖς; Λέγω ὑμῖν οὖτις ποιήσει τὴν ἐκδίκησιν αὐτῶν ἐν τάχει. Πλὴν ὁ Υἱὸς οὗτοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὑρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;» (ἰη'. 1-8.).

Ἐν τάχει δὲ Θεὸς ποιήσει τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ, οὓς ἡδίκησαν ἐπὶ τῆς γῆς οἱ υἱοὶ τῆς ἀδικίας· διότι ἐν τάχει παρέρχεται ὁ χρόνος, καθ' ὃν πληροῦνται πάντα τὰ γεγραμμένα, ἀ δεῖ γενέσθαι ἕως τῆς ἥμέρας ἔκεινης, ὅτε παρρησιασθήσεται ὁ Θεὸς τῶν ἐκδικήσεων τῶν ἀδικιῶν, καὶ ὁ Θεὸς τῶν βραβείων καὶ τῶν μισθῶν τῆς δικαιοσύνης. Τὸν δὲ λόγον τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ βλέπομεν καὶ ἐν τῇ ἔξῃ της παραβολῇ, ἣν ἀριθμοῦμεν διγδόην.

ΟΓΔΟΗ ΠΑΡΑΒΟΛΗ

«Ἀλλην παραβολὴν ἐλάλησεν αὐτοῖς, λέγων· Όμοία
ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ζύμῃ, ἣν λαβοῦσα γυνὴ

πέντε χρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐξυμώθη ὅλον.» (Ματθ. ιγ'. 33.).

Ἡ ζύμη σημαίνει τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ· ἡ δὲ γυνὴ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ· τὰ δὲ τρία σάτα τοῦ ἀλεύρου αἱ τρεῖς εἰσὶ φυλαὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, αἱ ἐκ τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Νῶε, Σήμ, Χάμ, Ἰάφεθ, καταγόμεναι. Καθὼς δὲ χρόνος ἵκανὸς ἀπαιτεῖται, ἕως οὗ ἡ μικρὰ ζύμη ζυμώσῃ ὅλον τὸ φύραμα, οὕτω καὶ χρόνος ἀνάλογος ἀπαιτεῖται, ἕως οὗ ἡ ζύμη τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας ζυμώσῃ καὶ ἐξομοιώσῃ πρὸς ἑαυτὴν ὅλας τὰς φυλὰς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Πρὶν λοιπὸν παρέλθῃ ὅλος ὁ χρόνος τῆς ζυμώσεως, οὐ δύναται ὁ Θεὸς ποιῆσαι τὴν καθολικὴν τῶν ἀνθρώπων δίκην, καὶ διὰ τοῦτο μακροθυμεῖ, καὶ οὐκ ἔχειται τοὺς βιωντας πρὸς αὐτόν, καὶ λέγοντας· «Ἐως πότε, ὁ Δεσπότης, ὁ ἄγιος καὶ ὁ ἀληθινός, οὐ κρίνεις καὶ οὐδὲχειται τὸ αἷμα ἡμῶν ἀπὸ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς; Καὶ ἔδόθησαν ἔχαστοις στολαὶ λευκαί, καὶ ἐρρέθη αὐτοῖς ἵνα ἀναπαύσωνται ἕτι χρόνον μικρόν, ἕως οὗ πληρώσονται καὶ οἱ σύνδουλοι αὐτῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν, οἱ μέλλοντες ἀποκτείνεσθαι ως καὶ αὐτοί.» (Ἀποκάλ. σ'. 10.). Οὗτος ὁ λόγος τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ. Ἐν τάχει δὲ παρέρχεται ὁ χρόνος τῶν δεόντων γενέσθαι, καὶ ἐν τάχει ἐλεύσεται ὁ καιρὸς καὶ ἡ ἡμέρα τῆς δίκης καὶ τῶν ἔχειται.

ΕΝΝΑΤΗ ΠΑΡΑΒΟΛΗ

Ἐννάτη παραβολή, ἐκ τῶν διούλων τῆς οἰκίας λαμβανομένη, ἐστὶν ἡ τοῦ φρονίμου οἰκονόμου, ἥγε ἴστορεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς.

«Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος, δις εἶχεν οἰκονόμον· καὶ οὗτος διεβλήθη αὐτῷ ως διασκορπίζων τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ. Καὶ φωνήσας αὐτόν, εἶπεν αὐτῷ· Τί τοῦτο ἀκούων περὶ σοῦ; Ἀπόδος τὸν λόγον τῆς οἰκονομίας σου· οὐ γὰρ διυνήσῃ ἔτι οἰκονομεῖν. Εἴπε δὲ ἐν ἑαυτῷ ὁ οἰκονόμος· Τί

υποιήσω, δτι ὁ κύριός μου ἀφαιρεῖται τὴν οἰκονομίαν ἀπ' υέμου; Σχάπτειν οὐκ ἴσχύω, ἐπαιτεῖν αἰσχύνομαι· ἔγνων γτί ποιήσω, ἵνα, δταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας, δέξωνται με εἰς τοὺς οἶκους αὐτῶν. Καὶ προσκαλεσάμενος ἔνα »έκαστον τῶν χρεωφειλετῶν τοῦ χυρίου ἔαυτοῦ, ἔλεγε τῷ πρώτῳ· Πόσον ψφείλεις τῷ χυρίῳ μου; 'Ο δὲ εἶπεν· 'Ἐκα-»τὸν βάτους ἔλαίου. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Δέξαι σου τὸ γράμ-»μα, καὶ καθίσας ταχέως γράψον πεντήκοντα. 'Ἐπειτα ἐ-»τέρῳ εἶπε· Σὺ δὲ πόσον δψείλεις; 'Ο δὲ εἶπεν· 'Ἐκατὸν »κόρους σίτου. Καὶ λέγει αὐτῷ· Δέξαι σου τὸ γράμμα, καὶ γράψον δγδοήκοντα. Καὶ ἐπήνεσεν δ χύριος τὸν οἰκονόμον »τῆς ἀδικίας δτι φρονίμως ἐποίησεν· δτι οἱ υἱοὶ τοῦ αἰω-»νος τούτου φρονιμώτεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτὸς εἰς »τὴν γενεὰν τὴν ἔαυτῶν εἰσι. Κἀγὼ ὑμῖν λέγω· Ποιή-»σατε ἔαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας, ἵνα, δταν ἐχλίπητε, δέξωνται ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς.» (ιε'. 1-9.).

Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης δ Κύριος ἀποκαλύπτει τὸ δικαίωμα, δ ἔχουσιν οἱ ἄγιοι, τοῦ δέξασθαι εἰς τὰς ἔαυ-»τῶν αἰωνίους σκηνὰς καὶ κατοικίας ἐκείνους, παρ' ὃν εὐ-»ηργετήθησαν ἐνταῦθα, καὶ ὑπεχρεώθησαν ἀποδοῦναι αὐτοῖς τὴν εὔεργεσίαν ἐν τῷ μέλλοντι· διότι, καθὼς ὁ οἰκονόμος τῆς ἀδικίας ἐκβάλλεται μὲν ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ ἔαυτοῦ χυ-»ρίου διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν καταχραστὴν τῶν ὑπαρχόντων αὐ-»τοῦ, γίνεται δὲ δεκτὸς ἐν τοῖς οἴκοις ἐκείνων, οὓς εὐηρ-»γέτησε χαριζόμενος τὰ δψειλόμενα τῷ ἔαυτοῦ χυρίῳ, οὗ-»τω καὶ οἱ κάτοχοι πλούτου, διὸ ἔστι τοῦ Θεοῦ καὶ οὐκ αὐ-»τῶν, καταδικάζονται μὲν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὡς καταχρασταί, ἀλ-»λὰ παραλαμβάνονται παρὰ τῶν ἀγίων ὡς εὔεργέται αὐτῶν, καὶ σώζονται ἐκ τῆς αἰωνίου κολάσεως διὰ τῆς μεσιτείας αὐτῶν. Κατὰ τὸ δικαίωμα τοῦτο τῶν ἀγίων συμβουλεύει δ Κύριος τοὺς κατέχοντας ἐνταῦθα τὸν μαμωνᾶν τῆς ἀδι-»κίας ποιῆσαι δι' αὐτοῦ τοιούτους φίλους, οἵτινες μετὰ θά-»νατον ὑποδέξονται αὐτοὺς εἰς τὰς ἔαυτῶν αἰωνίους σκη-

νὰς καὶ κατοικίας, ἐν αἷς ἔχουσι δικαιώμα φιλοξενῆσαι τοὺς αὐτοὺς φιλοξενήσαντας.

ΔΕΚΑΤΗ ΠΑΡΑΒΟΛΗ

Δεκάτη παραβολὴ, φορῶσα τοὺς δούλους τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, ἐστὶν ἡ τοῦ πιστοῦ καὶ ἡ τοῦ ἀχρείου δούλου, οὓς ὁ Κύριος χαρακτηρίζει διὰ τῶν ἑξῆς λόγων.

«Τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς δοῦλος καὶ φρόνιμος, ὃν κατέναστησεν ὁ Κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ, τοῦ διδόναι αὐτοῖς τὴν τροφὴν ἐν καιρῷ; Μακάριος ὁ δοῦλος ἀκείνος, ὅν, ἐλθὼν ὁ Κύριος αὐτοῦ, εὐρήσει ποιοῦντα οὐτῶς. Ἀμήν, λέγω ὑμῖν ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν. Ἐὰν δὲ εἴπῃ ὁ κακὸς δοῦλος ἀκείνος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· Χρονίζει ὁ Κύριός μου ἐλθεῖν, καὶ ἀρξηται τύπτειν τοὺς συνδούλους, ἐσθίειν δὲ καὶ πίνειν μετὰ τῶν μεθυδυτῶν, ἥξει ὁ Κύριος τοῦ δούλου ἀκείνου ἐν ἡμέρᾳ, ἢ οὐ προσδοκᾷ, καὶ ἐν ὥρᾳ, ἢ οὐ αγινώσκει, καὶ διχοτομήσει αὐτόν, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ μετὰ τῶν ὑποκριτῶν θήσει ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν δδόντων.» (Ματθ. κδ'. 45-51.).

Ο πιστὸς δοῦλος καὶ φρόνιμος εἰκονίζει τὸν ἀρχιεπίσκοπον ἀκείνον, ὃς ἔκάστῳ τῶν ὑπ' αὐτὸν τεταγμένων κληρικῶν δίδωσιν ἐν καιρῷ τὴν γνῶσιν τοῦ ἑαυτοῦ ἔκτελεστέου καθήκοντος, καί, τῶν καθηκόντων ἐγκαίρως ἔκτελουμένων παρ' ἔκάστου καὶ παρὰ πάντων, ἡ Ἐκκλησία διοικεῖται καλῶς καὶ εὐτάχτως καὶ ψυχωφελῶς πρὸς πάντας· ὡς παράδειγμα δὲ τοιούτου πιστοῦ καὶ φρονίμου δούλου ἀναφέρομεν τὸν μέγαν Βασίλειον, τὸν τῆς Καισαρέων ἐκκλησίας ἀρχιεπίσκοπον, ὃς σφόδρα προσεῖχεν εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν καθηκόντων, καὶ ἔκάστῳ τῶν ὑπ' αὐτὸν τεταγμένων ἐδίδου ἐν καιρῷ τὴν τοιαύτην τροφήν, ἐκ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου αὐτὴν παραλαμβάνων καὶ μεταδιδούς τοῖς ἔχουσι χρείαν. Ο δὲ κακὸς καὶ ἀχρεῖος δοῦλος εἰκονίζει τοὺς ἀρχιεπισκόπους ἀκείνους, οἵτινες ἀπέ-

βαλον τὸν φόβον τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ἐνώπιον αὐτοῦ λογοδοσίας, καὶ ἀντὶ τοῦ φρονεῖν καὶ διδάσκειν κατὰ τὰς Γραφὰς παραφρονοῦσι καὶ μεθύουσιν ἐκ τῶν ἐπιχρατούντων ἐν τοῖς ἀνθρώποις ψευδῶν φρονημάτων, καὶ, τῆς ἔξουσίας καταχρωμένοι, τύπτουσι τοὺς ἑαυτῶν συνδούλους, καὶ καταδυναστεύουσιν αὐτῶν, ὑπηρέτας καὶ δούλους τῶν ἑαυτῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ὄρεξεων ἐκλαμβάνοντες. Τοιοῦτοι δὲ κακοὶ καὶ ἀχρεῖοι ἀρχιεπίσκοποι ἐγένοντο κατὰ πρῶτον λόγον οἱ πάπαι τῆς Ρώμης, οἵτινες, ἀποβαλόντες τὸν φόβον τῆς ἐλεύσεως καὶ τῆς δίκης τοῦ Κυρίου, καὶ μεθύσαντες ἐκ τῶν ψευδῶν φρονημάτων τῆς ἑαυτῶν ἀπολύτου ἔξουσίας, ἐγένοντο δυνάσται καὶ τύραννοι τῶν ὑπ' αὐτοὺς τεταγμένων κληρικῶν, οὓς καὶ ἔξηχρείωσαν, μορφώσαντες κατὰ τὰς ἑαυτῶν ψευδεῖς δόξας καὶ τὰ ἑαυτῶν ἐγωῖστικὰ συμφέροντα. Κατὰ δεύτερον δὲ λόγον κακοὶ καὶ ἀχρεῖοι δοῦλοι ἐγένοντο ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς αἰχμαλωσίας καὶ πάντες οἱ ἀρχιεπίσκοποι καὶ ἐπίσκοποι τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀποβαλόντες καὶ αὐτοὶ τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, καὶ δουλεύοντες πιστῶς τῇ ἔξουσίᾳ τῶν Τούρκων καὶ τῇ ἑαυτῶν κοιλίᾳ. "Ηξει δὲ ὁ Κύριος ἐν ἡμέρᾳ, ἣ οὐ προσδοκῶσι τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ, καὶ ἐν ὥρᾳ, ἣ οὐ γινώσκουσι, καὶ διχοτομήσει αὐτούς, καὶ ἀφαιρέσει ἀπ' αὐτῶν τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης, καὶ ρίψει τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκεῖ, ὅπου οἱ ριπτόμενοι αἰωνίως κλαίουσι καὶ τρίζουσι τοὺς ὀδόντας.

ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΠΑΡΑΒΟΛΗ

"Ἐνδεκάτη παραβολή, εἰκονίζουσα ἀρετὴν καὶ κακίαν ἀνθρώπων, ἐστὶν ἡ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, ἥν ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἴστορεῖ, λέγων·

"Εἶπε δὲ καὶ πρός τινας, τοὺς πεποιθότας ἐφ' ἑαυτοῖς ὅτι νεισὶ δίκαιοι, καὶ ἔξουθενοῦντας τοὺς λοιπούς, τὴν παρανοολήν ταύτην· "Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι, ὁ εἰς Φαρισαῖος, καὶ ὁ ἔτερος τελώνης. 'Ο Φα-

φρισαῖος, σταθεὶς πρὸς ἑαυτόν, ταῦτα προσηγέρετο· Ὁ Θεός,
νεύχαριστῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμὶ ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώ-
πων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ώς οὗτος ὁ τελώνης·
»νηστεύω δὲς τοῦ Σαββάτου· ἀποδεκατῶ πάντα, ὅσα κτῶ-
μαι. Καὶ ὁ τελώνης, μακρόθεν ἐστώς, οὐκ ἥθελεν οὐδὲ
»τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπᾶραι, ἀλλ' ἔτυπτεν
»εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ, λέγων· Ὁ Θεός, θλάσθητί μοι τῷ
»ἄμαρτωλῷ. Λέγω ὑμῖν· Κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς
»τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἔκεινος. Ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἔαυτὸν ταπει-
»νωθῆσεται· ὁ δὲ ταπεινῶν ἔαυτὸν ὑψωθῆσεται.» (ἰη'. 9.).

‘Ο Φαρισαῖος εἰκονίζει τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτι-
νες περὶ ἔαυτῶν ἔχουσι ψευδὴ συνείδησιν καὶ δόξαν, οἵτι-
νες δοκοῦσιν ἔαυτοῖς ὅτι εἰσὶ δίκαιοι καὶ πολλῷ χρείττο-
νες ἢ οἱ ἄλλοι ἀνθρωποί, ἀλλ' ἐν ὀφθαλμοῖς Κυρίου φαί-
νονται ἄδικοι καὶ πονηροί. Πρὸς τοὺς τοιούτους Φαρι-
σαίους ἔλεγεν ὁ Κύριος· «Ὑμεῖς ἔστε οἱ δίκαιοιοῦντες ἔαυ-
τοὺς ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων· ὁ δὲ Θεὸς γινώσκει τὰς
υκαρδίας ὑμῶν· ὅτι τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν βδέλυγμα ἐνώ-
πιον τοῦ Θεοῦ ἔστι.» (Λουκ. ιε'. 15.). ‘Ο δὲ Τελώνης
εἰκονίζει ἐκείνους, οἵτινες περὶ ἔαυτῶν ἔχουσιν ἀληθῆ
συνείδησιν καὶ δόξαν, οἵτινες, ἄμαρτωλοὶ ὄντες, συνοί-
δασιν ὅτι εἰσὶν ἄμαρτωλοὶ καὶ ἀνάξιοι ἀτενίσαι εἰς τὸν
οὐρανόν. Ἡ προσευχὴ τοῦ Φαρισαίου ἀπορρίπτεται ὑπὸ¹
τοῦ Θεοῦ ώς ψευδής, καὶ ὁ Φαρισαῖος κατακρίνεται, διότι
προσεύχεται ψευδῶς, οἰόμενος ὅτι λαλεῖ περὶ ἔαυτοῦ ἀλή-
θειαν· ὁ δὲ Τελώνης προσεύχεται ἀληθῶς, ἀληθῆ λέγων
περὶ τῆς ἔαυτοῦ ἀναξιότητος, καὶ ἡ προσευχὴ αὐτοῦ εἰσα-
κούεται, διότι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὴν ἀληθειαν, ὅσῳ μισεῖ τὸ
ψεῦδος, καὶ ὁ Τελώνης δικαιοῦται, διότι καταφεύγει εἰς
τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, καὶ λαμβάνει τὴν ἀφεσιν τῶν ἔαυτοῦ
ἄμαρτιῶν. Ο Φαρισαῖος ὑψοῖ ἔαυτόν, καὶ ταπεινοῦται· ὁ δὲ
Τελώνης ταπεινοῖ ἔαυτόν, καὶ ἀνυψοῦται. Διὸ καὶ ὁ προφῆ-
της Ἡσαΐας λέγει· «Οὐαὶ οἱ σοφοὶ ἐν ἔαυτοῖς, καὶ ἐνώπιον
»ἔαυτῶν ἐπιστήμονες· οὐαὶ οἱ λέγοντες τὸ πονηρὸν καλόν,

»καὶ τὸ καλὸν πονηρόν, οἵ τιθέντες τὸ φῶς σκότος, καὶ τὸ νσκότος φῶς.» Οἱ τοιοῦτοι χαρακτῆρες εἰκονίζονται διὰ τοῦ Φαρισαίου, ὃς τὴν ἑαυτοῦ κακίαν ὀνομάζει δικαιοσύνην καὶ ἀρετήν, καὶ καταχρίνεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ἀμαρτωλοῦ Τελώνιου πολλῷ χείρων ἀποδειχνύεται ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς χρίσεως· διότι ὁ μὲν ἀμαρτωλὸς Τελώνης δικαιοῦται καὶ σώζεται, ὁ δὲ αὐτοδικαιούμενος Φαρισαῖος καταχρίνεται καὶ ἀπόλλυται ἐν τῷ ἀσθέστῳ πυρὶ τῆς αἰωνίου κολάσεως.

ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΠΑΡΑΒΟΛΗ

Δωδεκάτη παραβολή, τὴν πλεονεξίαν καὶ τὴν ἀφροσύνην τῶν πλουσίων εἰκονίζουσα, ἐστὶν ἡ τοῦ πλουσίου, οὗ εὐφόρησεν ἡ χώρα, ἣν ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἀναφέρει, λέγων·

»Εἶπε δέ τις αὐτῷ ἐκ τοῦ ὄχλου· Διδάσκαλε, εἰπὲ τῷ ὑἀδελφῷ μου μερίσασθαι μετ' ἐμοῦ τὴν κληρονομίαν. Ὁ ὥδε εἶπεν αὐτῷ· Ἀνθρωπε, τίς με κατέστησε δικαστὴν ἢ ὑμεριστὴν ἐφ' ὑμᾶς; Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Ὁρᾶτε καὶ φυλάσσεσθε ἀπὸ τῆς πλεονεξίας· ὅτι οὐκ ἐν τῷ περισσεύειν ντινὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐστιν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ. Εἶπε δὲ ὑπαραβολὴν πρὸς αὐτούς, λέγων· Ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα, καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ, λένγων· Τί ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς ὑμου; Καὶ εἶπε· Τοῦτο ποιήσω· καθειλῶ μου τὰς ἀποθήκας, καὶ μείζονας οἰκοδομήσω, καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθά μου, καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου· Ὕψυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· Ἀνφρων, ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ὃ δὲ ἡτοίμασας, τίνι ἔσται; Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν.» (ιθ'. 13-21.).

Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης εἰκονίζεται ἡ ματαιότης καὶ ἡ ἀφροσύνη τῶν πλουσίων ἐκείνων, οἵτινες παντάπασιν

ἐπιλανθάνονται τοῦ Θεοῦ, παρ' οὐ ἔλαβον τὸν πλοῦτον, οἶονται δὲ ὅτι εἰσὶν ἀθάνατοι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὅτι δυνάμει τοῦ ἀποθησαυριζόμενου πλούτου ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἀποθήκαις βιώσουσιν εὔδαιμονες ἐπὶ τῆς γῆς, τρώγοντες καὶ πίνοντες, εὐφραινόμενοι καὶ ἀναπαυόμενοι· αἱ φνιδίως δὲ ἀποθηκουσι, καὶ ὁ μὲν πλοῦτος αὐτῶν διαρπάζεται, αὐτοὶ δὲ παραπέμπονται εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν, ὡς κακῶς τῷ πλούτῳ χρησάμενοι, διν ἔλαβον παρὰ τοῦ Θεοῦ. Τοιοῦτον κακὸν θάνατον λαμβάνουσι πάντες οἱ θησαυρίζοντες ἑαυτοῖς, διαλογιζόμενοι καθὼς ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς, καὶ μὴ ἐννοοῦντες ἂν εἶχοντες καθήκοντα πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον.

ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΑΡΑΒΟΛΗ

Δεκάτη τρίτη παραβολή, τὸν ἀληθῆ πλησίον ὑποδειχνύουσα, ἐστὶν ἡ τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστάς, ἢν δὲ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἴστορεῖ, λέγων·

«Καὶ ίδού, νομικός τις ἀνέστη, ἐκπειράζων αὐτόν, καὶ ὑλέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; ἡ πῶς ἀναγινώσκεις; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀγαπήσεις ὁ Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ισχύος σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.» Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὁρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει, καὶ ζήσῃ. «Ο δέ, θέλων δικαιοῦν ἔχειτον, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ τίς ἐστί μου πλησίον; Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἀνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλήμ εἰς Ἱεριχώ, καὶ λῃσταῖς περιέπεσεν, οἵ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον, ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεύς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐνείνη, καὶ ίδων αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν· δόμοίως δὲ καὶ Λευκτῆς, γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ίδων, ἀντιπαρῆλθε. Σαμαρείτης δέ τις ὁδεύων ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ

νίδων αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη· καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ
πτραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον. Ἐπιβιβά-
»σας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἔδιον κτῆνος, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς παν-
»δοχεῖον, καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ. Καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελ-
»θών, ἐκβαλὼν δύσθηκάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ, καὶ εἶπεν
»αὐτῷ· Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ δο, τι ἀν προσδαπανήσῃς,
»ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαι με ἀποδώσω σοι. Τίς οὖν τού-
»των τῶν τριῶν δοκεῖ σοι πλησίον γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόν-
»τος εἰς τοὺς ληστάς; Ο δὲ εἶπεν· Ο ποιήσας τὸ ἔλεος
»μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου, καὶ σὺ
»ποίει ὅμοιώς.» (ι'. 25-37.).

Ο ἐξ Ἱερουσαλήμ εἰς Ἱεριχώ καταβαίνων ἄνθρωπος,
καὶ εἰς χεῖρας ληστῶν περιπεσών, καὶ ἀπογυμνωθεὶς, καὶ
πτραυματισθεὶς, καὶ ἡμιθανής κατακείμενος, εἰκονίζει τὸν
λαὸν τῶν Ἰουδαίων, τὸν ἐξερχόμενον τῆς πολιτείας τοῦ
Θείου νόμου, καὶ ἀπομιμούμενον τοὺς νόμους καὶ τὰ ἥθη
τῶν εἰδωλολατρῶν, δι’ ᾧν αἰτίαν καὶ περιπίπτει εἰς χεῖρας
ληστῶν καὶ ἀνόμων κατακτητῶν, παρ’ ὃν αἰχμαλωτίζεται,
ἀπογυμνοῦται τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας, καταδυναστεύε-
ται, καὶ κινδυνεύει τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Οἱ ιερεὺς καὶ ὁ
Λευίτης, οἱ τοῦ Θείου νόμου λειτουργοί, βλέπουσι τοῦ λαοῦ
τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ τὸν κίνδυνον, ἀλλ’ οὐδὲν δύνανται
ποιῆσαι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ, καὶ φροντίζουσι μόνον
περὶ τῆς ἔαυτῶν ἔξουσίας, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς προσόδων καὶ
ῳφελειῶν. Ο δὲ ὁδεύων Σαμαρείτης καὶ τὸν ἡμιθανή προσ-
εγγίζων καὶ περιποιούμενος καὶ ἀνορθῶν ὑπαινίσσεται τὸν
Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὃν οἱ Ἰουδαῖοι πολλάκις
ώνειδιζον ως Σαμαρείτην, λέγοντες αὐτῷ· «Σαμαρείτης εἶ
σύ, καὶ δαιμόνιον ἔχεις.» Ο οὖν ως Σαμαρείτης ὀνειδιζό-
μενος Κύριος, οὗτος ἡγάπησε τὸν πλησίον ως ἔαυτόν, οὗ-
τος ἐγένετο πλησίον τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστὰς πο-
λίτου τῆς Ἱερουσαλήμ, οὗτος προσεγγίζει εἰς τὸν ἡμιθα-
νῆ λαόν, ὃν παρέβλεπον ὁ ιερεὺς καὶ ὁ Λευίτης, καὶ δι-
δάσκει αὐτόν, καὶ παραμυθεῖ, καὶ θεραπεύει αὐτοῦ πᾶσαν

νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Ἐπειτα δέ, τὸ πανδοχεῖον τῆς ἔξι ἑθνῶν Ἐκκλησίας συστησάμενος, εἰσάγει ἐν αὐτῷ τὸν λαόν, διὰ τὴν ἡλένησεν, ἵνα καταρτισθῇ καὶ γένηται τέλειος καὶ ἀξιος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Πανδοχεὺς δὲ ἐννοεῖται πᾶς ἐπίσκοπος καὶ ἐπιμελητὴς τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων ἀνθρώπων. Τὰ δὲ δύο δηγάρια, δὲ ἔλαβεν ὁ πανδοχεὺς, ἢ ἔξουσία ἔστι τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν τὰς τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτίας. Πᾶσα δὲ ἡ ἄλλη περὶ τὸν καταρτισμὸν τῆς ψυχῆς γινομένη ἐπιμέλεια βραβευθήσεται ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς μεταποδοσίας. Τοῦτο δὲ τὸ ἔλεος τοῦ Χριστοῦ ἐπεκτείνεται καθολικῶς ἐπὶ πάντα ἀνθρωπὸν ἀμαρτωλὸν περιπεσόντα εἰς τοὺς ληστὰς δαίμονας, γυμνωθέντα τῆς θείας χάριτος, καὶ κείμενον ἡμιθανῆ. Ο τοιοῦτος ἀνορθοῦται διὰ τοῦ ἐλέους τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, καὶ καταρτίζεται ἐν τῷ πανδοχείῳ τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα γένηται τέλειος καὶ ἀξιος κληρονόμος τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Αὗταί εἰσιν αἱ παραβολαί, αἱ ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν γινομένων τοῦ ἀνθρωπίνου βίου παραλαμβανόμεναι, δι' ὧν ἀποκαλύπτονται αἱ εὐγενέστεραι καὶ ὑψηλόταται σχέσεις τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἀνθρωπὸν. Ο Θεὸς διὰ τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὴν ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἀγίας Παρθένου, ἐσχετίσθη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὴν ὑπερτάτην καὶ εὐγενεστάτην σχέσιν τοῦ πατρὸς πρὸς τὰ ἔξι αὐτοῦ γεννηθέντα τέχνα, καὶ ἐγένετο οἰκογενειάρχης. Η θεογενὴς οἰκογένεια ἔχει ἀνθρώπους δούλους καὶ ὑπηρέτας τῶν πνευματικῶν αὐτῆς ἀναγκῶν, πρὸς οὓς ὁ Θεὸς σχετίζεται ως ὁ οἰκοδεσπότης πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ δούλους. Η θεία οἰκογένεια ἐπληθύνθη, καὶ ἐμεγαλύνθη σφόδρα, καὶ ἐγένετο πόλις καὶ ἔθνος καὶ μέγα βασίλειον ἐπὶ τῆς γῆς. Ο Θεὸς σχετίζεται πρὸς τὸ μέγα τοῦτο κράτος ως ὁ νομοθέτης πρὸς τοὺς πολίτας, οὓς νομοθετεῖ, ως ὁ ὑπέρτατος δικαστὴς πρὸς τοὺς φυλάττοντας ἢ παραβαίνοντας τοὺς κειμένους νόμους, ως ὁ ἀνώτατος ἀρχων ὁ διοικῶν μετὰ χρηστότητος καὶ δικαιοσύνης ὅλον τὸ θεῖον κράτος. Κατὰ τὰς

σχέσεις ταύτας σχετίζεται ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ οἱ ἀνθρωποι πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἐκ τῶν σχέσεων τούτων πηγάζουσι τὰ ἀμοιβαῖα καθήκοντα καὶ δικαιώματα, ὡν ἡ τήρησις διατηρεῖ τὰς σχέσεις τὰς συνδεούσας τὸν Θεὸν μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀνθρώπους μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ μετ' ἀλλήλων. Ταῦτα δὲ σαφῶς φαίνονται ἐν ταῖς παραβολαῖς.

ΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΛΥΓΟΜΕΝΟΝ ΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΒΟΛΩΝ

Ζητοῦσα ἡ Φιλοσοφία εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν γνῶσιν τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ κόσμου, καὶ τοῦ Θεοῦ, ζητεῖ καὶ τὰς σχέσεις, αἱ συνδέουσι καὶ σχετίζουσι πρὸς ἄλληλα τὰ τρία ταῦτα τῆς φιλοσοφικῆς γνώσεως ἀντικείμενα, ζητεῖ τίνες αἱ μεταξὺ Θεοῦ, κόσμου καὶ ἀνθρώπου σχέσεις. Τοῦτο δὲ τὸ ζήτημα λύεται σαφῶς διὰ τῶν εὐαγγελικῶν παραβολῶν, καθὼς ἀνωτέρω παρετέθησαν καὶ ἐξηγήθησαν. Ἡ δὲ λύσις τοῦ ζητήματος διατυποῦται διὰ τῆς ἑξῆς ἀναλογίας.

Καθὼς ὁ ἀνθρωπος σχετίζεται πρὸς τὸν φυσικὸν κόσμον καὶ ἐργάζεται ἐπ' αὐτοῦ, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς σχετίζεται πρὸς τὸν ἀνθρωπὸν καὶ ἐργάζεται ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ ὁ μὲν ἀνθρωπὸς ἐργάζεται ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ κόσμου, ἀποβλέπων εἰς τὴν δι' αὐτοῦ θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν τῆς ἑαυτοῦ φύσεως· ὁ δὲ Θεὸς ἐργάζεται ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἀποβλέπων εἰς τὴν μόρφωσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν τοῦ Θεοῦ εἰκόνα καὶ ὄμοίωσιν, ἀποβλέπων εἰς τὸν τελικὸν τῆς ὅλης δημιουργίας σκοπόν. Ἐν ταῖς παραβολαῖς τῶν τριῶν βασιλείων τῆς φύσεως τὸ μὲν αἰσθητικὸν νοητικὸν βλέπει τὰς σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ ὄρυχτά, τὰ φυτά, καὶ τὰ ζῶα, καὶ τὰ ἐκ τῶν σχέσεων τούτων καθήκοντα καὶ ἔργα αὐτοῦ· τὸ δὲ λογικὸν νοητικὸν βλέπει τὰς σχέσεις τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἀνθρωπὸν, καὶ τὰ ἐκ τῶν σχέσεων τούτων καθήκοντα καὶ ἔργα τοῦ Θεοῦ. Ἀρα τὸ φιλοσοφικὸν ζήτημα τῶν σχέσεων, αἱ συνδέουσι τὸν ἀνθρωπὸν μετὰ τοῦ κόσμου, καὶ τὸν Θεὸν